

- 2) Skall artikel 7 i varumärkesdirektivet och domstolens rättspraxis rörande denna artikel tolkas så att parallellimportören har uppfyllt sin informationsskyldighet först när varumärkesinnehavaren också har underrättats om exportland och om de närmare grunderna för ompaketeringen?

(¹) EGT L 40, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 178.

Överklagande, ingivet den 13 juli 2005 (fax: 12.07.05) av Holcim (Deutschland) AG, tidigare Alsen AG, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen), har meddelat den 21 april 2005 i mål T-28/03: Holcim (Deutschland) AG mot Europeiska gemenskapernas kommission.

(Mål C-282/05 P)

(2005/C 217/59)

(Rättegångsspråk: tyska)

Holcim (Deutschland), tidigare Alsen AG, har den 13 juli 2005 (fax:12.07.05) överklagat förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 21 april 2005 i mål T-28/03, Holcim (Deutschland), tidigare Alsen AG, mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av Dr. Peter Niggemann och Dr. Frederik Wiemer, Rechtsanwälte, Freshfields Bruckhaus Deringer, Feldmühleplatz 1, D-40545 Düsseldorf.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva den dom som beslutades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 21 april 2005 i mål T-28/03, Holcim (Deutschland) AG mot Europeiska gemenskapernas kommission (¹),
 - förplikta kommissionen att betala klaganden ett belopp om 139.002, 21 euro jämte schablonmässig dröjsmålsränta om 5, 75 procent för tiden från och med den 15 april 2000 fram till dess att fullständig betalning har erlagts,
 - i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten för ny prövning med beaktande av domstolens rättsuppfattning, och
 - förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.
2. Förstainstansrätten gjorde fel när den prövade och underkände påståendet om att det förelåg en "tillräckligt klar överträdelse" inom ramarna för artikel 288.2 EG. För det första har detta ytterligare villkor för ett ersättningsanspråk utvecklats i rättspraxis med avseende endast på gemenskapen i egenskap av lagstiftare men inte med avseende på gemenskapens administrativa verksamhet, som exempelvis dess beslut att bötfälla någon enligt de konkurrensrättsliga reglerna. Även om kriteriet avseende en "tillräckligt klar överträdelse" också skulle gälla i detta fall, föreligger emellertid redan en sådan överträdelse, eftersom kommissionen inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning när den fattade det rättstridiga cementbeslutet. Det har därefter inte längre någon betydelse huruvida målet var komplicerat. Även om det skulle göras ytterligare en bedömning av huruvida målet var komplicerat kan det inte betecknas som komplicerat, i varje fall inte i förhållande till klaganden, eller dennes föregångare i andra bolagsformer. Med avseende på de sistnämnda var det i cementmålet endast tal om en prövning av några få bevis och om att undersöka den enkla frågan huruvida det förelåg en laglig exportkartell. Det förhållande att mål avseende en rad andra företag förenades i ett enda mål kan inte läggas klaganden till last.
3. Förstainstansrätten har dessutom gjort en felaktig bedömning i fråga om orsakssambandet mellan rättstridigheten och förlusten. Om kommissionens beslut att bötfälla klaganden inte hade varit rättstridigt hade inte klaganden gjort någon förlust i form av bankgarantikostnader. Orsakssambandet avbröts inte av att det ställdes bankgarantier. Båda formerna för ställande av säkerhet – provisorisk betalning av böterna och ställande av bankgaranti – har samma rättsverknningar och skall därför kvalificeras likadant.

(¹) EUT C 155 av den 25.06.2005, s. 14.

Grunder och huvudargument

Klaganden har åberopat tre grunder:

- Förstainstansrätten har åsidosatt artikel 46 i domstolens stadga genom att anse ersättningskravet delvis preskriberat,